

El Baix Montseny va perdre un autònom diari per la crisi econòmica al llarg de l'any passat

■ Els municipis amb més pes industrials es van veure més afectats que aquells que compten amb més sector terciari

REDACCIÓ. Sant Celoni

El teixit econòmic del Baix Montseny va perdre l'any passat, a causa de la crisi econòmica, 355 treballadors autònoms, xifra que significa gairebé un professional al dia. Això implica una de cada cinc de les 1.731 persones que van quedar sense feina al llarg de l'any 2009.

Les xifres no són homogènies entre municipis i mentre en alguns d'ells fins i tot els dígits són positius, com és en el cas de Sant Pere de Vilamajor, en altres les pèrdues de professionals autònoms arriben dins i tot a un 11 per cent, com és el cas d'Hostalric. En aquest sentit, en bona part estan vinculades a la destrucció de treball que es produeix en el sector industrial.

Així, els percentatges més elevats es produeixen en els municipis que van viure al llarg de l'any passat el tancament d'empreses importants. Aquesta situació hauria afectat, de retruc, petits professionals autònoms proveïdors d'aquestes firmes o treballadors en règim d'autònom de la companyia.

Arbúcies, Fogars o Llinars, amb pes industrial, serien alguns dels municipis amb un major impacte de pèrdua de treballadors autònoms mentre que al sector terciari la incidència hauria estat més baixa.

Evolució del nombre d'autònoms al Baix Montseny

Municipi	2008	2009	Diferència	%
Arbúcies	550	515	-35	-6,36%
Breda	343	337	-6	-1,75%
Campins	61	57	-4	-6,56%
Cardedeu	1.472	1.422	-50	-3,40%
Fogars de la Selva	95	87	-8	-8,42%
Fogars de Montclús	61	62	1	1,64%
Gualba	74	80	6	8,11%
Hostalric	290	257	-33	-11,38%
Llinars del Vallès	816	754	-62	-7,60%
Massanes	54	52	-2	-3,70%
Montseny	70	73	3	4,29%
Riells i Viabrea	312	295	-17	-5,45%
Sant Antoni de Vilamajor	587	557	-30	-5,11%
Sant Celoni	1.245	1.192	-53	-4,26%
Sant Esteve de Palautordera	268	264	-4	-1,49%
Sant Feliu de Buixalau	93	87	-6	-6,45%
Sant Hilari Sacalm	491	463	-28	-5,70%
Sant Pere de Vilamajor	459	480	21	4,58%
Santa Maria de Palautordera	730	688	-42	-5,75%
Vallgorguina	235	228	-7	-2,98%
Villalba Sasserra	58	59	1	1,72%
Baix Montseny	8.364	8.009	-355	-4,24%

Font: Departament de Treball de la Generalitat

Voluntaris de Kraft fan tasques de millora al Parc del Montnegre i el Corredor

REDACCIÓ. Sant Celoni

L'empresa multinacional Kraft ha fet una acció de voluntariat al Parc del Montnegre i el Corredor amb la col·laboració de l'equip tècnic del parc i de monitors de l'empresa Ecoima que també va intervenir en l'organització. Hi van participar 60 treballadores i treballadors de la multinacional en el marc del programa de Responsabilitat Corporativa que duen a terme totes les empreses del grup arreu del món durant la primera setmana d'octubre. L'acció, consistent en una plantada d'arbres i recuperació de plançons, es va fer a la finca de Can Bosc, que és propietat de la Diputació de Barcelona i que disposa d'un Pla d'ordenació forestal promogut per l'Àrea d'Espais Naturals de la Diputació de Barcelona i aprovat pel Departament de Medi Ambient.

En una part de la finca, on l'any passat s'hi havia fet una forta aclarida de coníferes per tal de potenciar l'alzinar, la nevada de març de 2010 va provocar l'arrencada d'arbres. Per tal d'accelerar el procés de regeneració natural del bosc en aquests claps i incrementar la diversitat forestal, tot potenciant la sureda, van plantar uns 450 arbres: 100 alzines sureres, 100 serveres, 100 moixeres de pastor, 125 cirers i 25 aurons negres, en una superfície d'1,8 hectàrees.

TRIBUNA OBERTA JOSEP LLUÍS ERAS, director de l'Actualitat del Baix Montseny

Prensa de proximitat a Matafaluga

Darrerament han aparegut enquestes i estudis sobre els mitjans de comunicació que, en termes generals, apunten cap a la mateixa direcció. I aquesta és que la premsa de proximitat, allò que s'anomena la premsa comarcal i local, és la que manté un creixement més destacat.

Valgui aquesta introducció per formular la pregunta que origina aquest text. I és que, si la premsa comarcal i local creix amb força, per què els periodistes prefereixen treballar en mitjans generalistes a la gran capital abans que al setmanari del seu poble?

La resposta pot semblar òbvia: sou i prestigi. Però no ho és tant. Avui, els sous dels principals mitjans de comunicació comarcal no tenen res a envejar als dels grans grups nacionals. Curts, en molts casos, però similars. I raure en una gran capçalera, una important emissora de ràdio o la principal cadena televisiva no és garantia que la firma del periodista no acabi perduda en unes inicials d'un breu a peu de pàgina o complimentant la cartellera de cinema.

Avui el periodisme ha deixat de ser un ofici, com el del fuster de tota la vida apassionat en la seva professió, o com

el pastisser, per esdevenir una feina. I en una feina, al marge del sou i el prestigi abans esmentat, hi ha un tercer element que tothom cerca: condicions laborals.

El periodista, com el treballador de la construcció, prefereix fer la seva tasca a peu pla que no pas dalt d'una bastida. El periodista d'un gran mitjà barceloní sap que no es trobarà l'endemà al carrer als protagonistes de la informació que acaba de publicar, com si li succeeix al periodista de comarques. Sigui bona o dolenta. I és només un exemple.

No hi ha res més difícil que explicar un fet per a les persones que potencialment n'han estat testimonis. Si mai us heu acostat a un grup de gent que ha vist un accident, us haureu adonat que malgrat tots donen la mateixa versió dels fets, cadascu aporta un matis, un detall, que considera que tan sols ell ha percebut. I l'endemà cadascú, segons la revista del poble expliqui els fets recollint o no els seus matisos, considerarà que la notícia està ben feta o mal feta.

També els periodistes s'equivoquen. Com tothom i sovint molt més del que voldrien. Però també, fins i tot en aquest punt, l'error del periodista de proximitat

està més penalitzat que no pas el comès pel presentador de televisió. Bàsicament, perquè ha de conviure amb la persona o el col·lectiu a qui ha damnificat el seu error.

Però el gran dèficit de les condicions laborals dels periodistes de proximitat rau en l'essència de la seva feina: la informació. Avui, assumir aquesta tasca és assumir que per fer la mateixa feina caldrà esmerçar el doble de temps, el doble d'esforços, tenir el doble de fonts d'informació i el doble de vies per trobar-la. S'imagina, benvolgut lector, què passaria si l'alcalde de Barcelona es negués a respondre a les preguntes d'un redactor de La Vanguardia o Catalunya Ràdio? Que un càrrec públic, que es deu als ciutadans, després de 30 anys de democràcia, es negués a donar explicacions de la seva gestió pública? O el president de la Generalitat negant-se a explicar el que s'ha aprovat en la reunió de Govern?

En premsa de proximitat és habitual que un alcalde no doni explicacions, que informes pagats per ciutadans no es facin públics perquè són d'ús intern, que no es responguin preguntes a periodistes perquè no només expliquen el que ells volen, que no els atenguin perquè han

tingut la desvergonya de parlar amb l'oposició. Si això en democràcia no és possible a Barcelona però sí a Matafaluga... Millor no fer-nos la pregunta, oi?

Amb aquestes condicions, doncs, no sols és lògic que els periodistes prefereixin treballar en mitjans nacionals que de proximitat. I acaba sent lògic que cada vegada més, fins i tot la premsa comarcal, centri la informació en les grans ciutats, on el control de la transparència és més important i més fàcil que la informació circuli, que en Matafaluga. El resultat és que acabem matant la funció que tenen aquests mitjans, que és explicar l'important, però principalment el que és proper. Que ningú no informi de Matafaluga, de qui és culpa? De qui té la informació del que passa al poble o del periodista mandrós?

Afortunadament, no tots els pobles són Matafaluga i també hi ha qui entén el paper de la premsa de proximitat com un servei als ciutadans. Que un dia sortirà en positiu i un altre en negatiu, Com a la vida, que un dia l'encertem i molts altres la vessem. Però per desgràcia, cada cop hi ha menys periodistes de proximitat perquè no tothom està disposat a ser, a més de periodista, torracollons.